

Arrest

nr. 100 496 van 4 april 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 23 december 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 november 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 januari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat A. BOURGEOIS en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“Uit uw administratief dossier blijkt dat u een Bengaals staatsburger bent.

Uit uw verklaringen afgelegd ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 22 november 2011 blijkt dat u sinds 2007 lid bent van de ‘Bangladesh Nationalist Party’ (“BNP”). Sinds 2008 zou u publiciteitssecretaris zijn op lokaal niveau.

In de winkel van uw vader zouden regelmatig leden van de “BNP” samenkomen. Shaisab Ahmed, een leider van de ‘Awami-League’ vond dat dit niet kon. U werkte in de winkel van uw vader en stelde dat iedereen welkom was in de winkel.

Eind 2008 zou u valselijk beschuldigd zijn van het dealen van drugs door de politie. U en uw familie besloot te verhuizen. U zou 50.000 thaka betaald hebben aan de politie zodat ze u met rust zouden laten.

In 2009 zou u valselijk beschuldigd zijn van poging tot ontvoering.

Tijdens een "BNP"-manifestatie zou een lid van de 'Awami-League' een beroerte gekregen hebben. U zou valselijk beschuldigd zijn van moordpoging in januari 2009 of 2010 door leden van de 'Awami-League'.

In 2011 zou u een discussie hebben gehad met A. R.. Er zou een gevecht ontstaan zijn. Een maand later zou R. verongelukt zijn met zijn brommer. U zou valselijk beschuldigd zijn van moord.

Op weg naar huis zou u aangevallen zijn door leden van de 'Awami-League'. Uw tand zou gebroken zijn en sindsdien zou u problemen hebben met uw been. U zou gezocht worden door het Rapid Action Battalion ("RAB") en de politie.

Volgens dezelfde verklaringen verliet u op 25 september 2011 uw land van herkomst en kwam op 24 oktober 2011 in België aan, waar u op dezelfde dag een asielaanvraag indiende.

U legde geen documenten neer ter staving van uw asielaanvraag."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Op basis van de elementen aanwezig in uw administratief dossier dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade zoals dit wordt gedefinieerd in het kader van de subsidiaire bescherming bepaald bij artikel 48/4 van dezelfde wet aannemelijk te maken en wel om volgende redenen.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over zijn identiteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute. Uit de stukken in het administratief dossier blijkt duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze medewerkingsplicht.

*Er moet vooreerst worden opgemerkt dat u op **5 november 2011** werd opgeroepen op de door u gekozen woonplaats per aangetekende brief.*

U gaf hier echter geen gevolg aan en u hebt hiervoor tot op heden geen geldige reden opgegeven. Door dit niet verschijnen blijft u in gebreke om uw asielverzoek voldoende te staven met concrete elementen waaruit blijkt dat er, wat u betreft, sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade zoals dit wordt gedefinieerd in het kader van de subsidiaire bescherming bepaald bij artikel 48/4 van dezelfde wet.

Uit het niet reageren op een oproeping zonder hiertoe enige overmacht aan te tonen, geeft u bovendien blijk van desinteresse in de aangevoerde asielprocedure, wat onverenigbaar is met het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of van een reëel risico op ernstige schade zoals dit wordt gedefinieerd in het kader van de subsidiaire bescherming bepaald bij artikel 48/4 van dezelfde wet.

*Daarnaast blijkt uit informatie verkregen van het United Kingdom Border Agency (UKBA), waarvan een kopie zich in het administratief dossier bevindt (zie document 1, blauwe map), blijkt dat u in het bezit bent geweest van een Bengaals paspoort **op naam van R. M. M. met geboortedatum 11 december 1990** en dat u met dit paspoort een visum heeft aangevraagd op 3 september 2009 (en ook verkregen) voor het Verenigd Koninkrijk (VK).*

U hebt deze informatie bij uw asielaanvraag en in uw verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken ("DVZ") verzwegen voor de Belgische asielinstanties.

U verklaarde in het kader van uw asielaanvraag in België bij de "DVZ" immers dat (a) uw naam R. M. is, (b) dat uw geboortedatum 7 augustus 1988 is en (c) dat u nooit elders in de Europese Unie (EU) verbleef of in het bezit was van visa of verblijven in andere lidstaten van de EU (zie verklaring "DVZ", punt 1-22).

Er kan dan ook worden vastgesteld dat u getracht heeft om op intentionele wijze de Belgische asielinstanties te misleiden.

Uw manifest bedrieglijke verklaringen omtrent wezenlijke elementen, inbegrepen omtrent identiteitsgegevens, ondermijnen op fundamentele wijze uw algehele geloofwaardigheid, waardoor er geen geloof meer kan worden gehecht aan het door u aangehaalde asielrelaas.

In het licht van de vaststellingen omtrent uw verzwegen visum(aanvraag) kunnen er ook de nodige vraagtekens worden geplaatst bij de door u uiteengezette reisweg van Bangladesh naar België en de daarbij gebruikte reisdocumenten, waardoor de geloofwaardigheid van de omstandigheden van uw vertrek uit Bangladesh en van uw asielrelaas verder wordt ondermijnd.

Men kan er immers redelijkerwijze van uit gaan dat u gebruik heeft gemaakt van dit paspoort en uw visum om uw land van herkomst te verlaten.

Uw visum is immers geldig tot 30 juni 2013 en uw paspoort is geldig tot 25 juli 2014 (zie document 1, blauwe map). U heeft op 24 oktober 2011 een asielaanvraag ingediend in België. Uw verklaring dat u een vals paspoort gebruikte op naam van M. R., lijkt dan ook ongeloofwaardig (zie verklaring "DVZ" punt 3 en 34).

Dat er sterke vermoedens zijn dat u met een geldig paspoort en visum uw land van herkomst heeft verlaten, strookt niet met uw verklaring dat de Bengaalse overheden naar u op zoek zouden zijn.

Aldus hebt u niet aannemelijk gemaakt dat uw relaas en uw beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het Vluchtelingenverdrag.

Dienvolgens kunt u zich evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

U brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in uw land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Er zijn geen elementen in die de toekenning van een Subsidiaire Beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet verrechtvaardigen."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 23 december 2012 een schending aan van artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), alsook van artikelen 1 t.e.m. 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoeker vangt aan met een theoretische uiteenzetting over de motiveringsplicht en stelt dat de inhoud van de bestreden beslissing niet aan die motiveringsplicht voldoet. Volgens verzoeker ligt het voor de hand dat rekening dient te worden gehouden met alle elementen van de zaak, met inbegrip van de inlichtingen waarover de commissaris-generaal zelf beschikt.

Tevens moet volgens hem in overweging worden genomen dat de commissaris-generaal gespecialiseerd is in de behandeling van asielaanvragen (zie het verzoekschrift, p. 4 - 5) en *"dientengevolge helemaal op de hoogte is of zich helemaal op de hoogte beweert te zijn van de situaties die in het land van herkomst van de verzoeker heersen"*.

Verzoeker laat gelden dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met de toestand in zijn land van herkomst, en zich heeft gebaseerd heeft op het feit dat hij geen gevolg heeft gegeven aan de oproeping voor verhoor en derhalve van mening is dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn asielrelaas alhoewel hij een medisch attest ter rechtvaardiging van zijn afwezigheid heeft neergelegd.

Verzoeker geeft vervolgens een theoretische uiteenzetting over de verschillende elementen vervat in artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, alsook over de omschrijving van het begrip 'sociale groep' door UNHCR.

Verzoeker stelt dat (zie het verzoekschrift, p. 6) *"het in casu uit het verhoor zelf van verzoeker blijkt dat zij aan alle voorwaarden voldoen om zich de hoedanigheid van vluchteling te doen toekennen"* (sic).

De weigering van de commissaris-generaal om verzoeker de vluchtelingenstatus te erkennen of hem subsidiaire bescherming te verlenen, berust volgens verzoeker op een foutieve interpretatie van het Vluchtelingenverdrag, aangezien de bestreden beslissing gebaseerd is op het feit dat verzoeker geen gevolg gaf aan een oproeping voor verhoor.

Verzoeker herhaalt dat de commissaris-generaal de actuele toestand in Bangladesh zeer goed kent en benadrukt dat de afwezigheid van bewijs niet ambtshalve de weigering van erkenning van de hoedanigheid van vluchteling met zich meebrengt (zie het verzoekschrift, p. 6) *"als het asielverhaal waarschijnlijk blijkt, gezien dit coherent is en geen grote tegenstrijdigheden tussen de verschillende verhoren vertoont"*.

Verzoeker verwijst naar een arrest van de Raad van State waarin wordt gesteld dat de tegenstrijdigheden in de opeenvolgende verklaringen van een asielzoeker ertoe kunnen leiden dat de aanvraag duidelijk ongegrond is, in zoverre de tegenstrijdigheden de geloofwaardigheid van de essentiële elementen van het asielrelaas ontegensprekelijk aantasten.

Verzoeker besluit dat aan zijn relaas dus geloofwaardigheid moet worden toegekend en dat van hem de hoedanigheid van vluchteling moet worden erkend.

Verzoeker voert verder aan dat hem de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend.

Hij citeert hiertoe artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, geeft een theoretische uiteenzetting hierover en besluit dat vastgesteld dient te worden (zie het verzoekschrift, p. 7) *“dat de tegenpartij in dit opzicht, haar standpunt niet uitlegt als ze beweert dat de verzoekers niet aan de voorwaarden voldoen om zich de subsidiaire beschermingsstatus te zien toekennen”*.

Verzoeker stelt dat het onbetwistbaar is dat zijn situatie niet het voorwerp heeft uitgemaakt van een ernstig onderzoek vanwege de commissaris-generaal.

In hoofddorde vraagt hij de Raad (zie het verzoekschrift, p. 7) *“de bestreden beslissing teniet te doen”* en van hem de vluchtelingenstatus te erkennen of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.2. De Raad wijst er vooreerst op dat artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is.

2.3. De Raad benadrukt verder dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.4. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr.

186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.6. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift van 23 december 2012 (zie inventaris, stuk 3) een fotokopie van een medisch attest, gedateerd 2 november 2012.

Verzoeker toont niet aan dat hij dit attest ter kennis heeft gebracht van de commissaris-generaal. Nochtans wordt in de oproepingsbrief van 16 oktober 2012, gericht aan de gekozen woonplaats van verzoeker (5000 Namur, Rue des Brasseurs 115 -zijnde het kantooradres van advocaat A. Bourgeois-), uitdrukkelijk vermeld dat verzoeker, indien hij verhinderd is gevolg te geven aan deze oproeping, binnen de 15 dagen na het verstrijken van de datum van het gehoor per aangetekende zending een geldig motief dient mee te delen voor zijn afwezigheid.

Daarenboven blijkt uit het medisch attest dat verzoeker wegens ziekte niet in staat was om te werken in de periode van 2 november tot 30 november 2012, doch dat het verzoeker toegelaten was zich buitenshuis te begeven.

De Raad wijst erop dat van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij zijn volledige medewerking verleent teneinde de bevoegde instanties toe te laten een zo volledig mogelijk onderzoek naar de gegrondheid van het asielrelaas te voeren en om zich een beeld te vormen van de eventueel daaruit voortvloeiende nood aan bescherming (RvS, nr. 138.310 van 9 december 2004; RvV, nr. 21.986 van 26 januari 2009; RvV, nr. 17.483 van 22 oktober 2008).

Zoals blijkt uit het administratieve dossier heeft verzoeker zich *de facto* zonder geldige reden onttrokken aan het onderzoek van zijn asielaanvraag.

Het besluit van de commissaris-generaal dat verzoeker, door niet te reageren op een oproeping zonder hiertoe enige overmacht aan te tonen, blijk geeft van een desinteresse in hoofdte van verzoeker in de gevoerde asielprocedure, is derhalve juist.

Deze houding is niet verenigbaar met het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of van een reëel risico op ernstige schade zoals dit wordt gedefinieerd in het kader van de subsidiaire bescherming, bepaald bij artikel 48/4 van dezelfde wet (RvV, nr. 47.222 van 12 augustus 2010; RvV, nr. 32.016 van 25 september 2009; RvV, nr. 21.737 van 22 januari 2009).

Daarnaast blijkt uit de stukken in het administratief dossier dat verzoeker heeft getracht de Belgische asielinstanties op intentionele wijze te misleiden.

Het blijkt dat verzoeker tijdens zijn verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde (zie "verklaring" van 22 november 2011, nr. 4, 22) dat (i) zijn geboortedatum 7 augustus 1988 is en dat (ii) hij nooit elders in de Europese Unie (hierna: EU) verbleef of in het bezit was van visa of verblijven in andere lidstaten van de EU.

Uit informatie verkregen van het United Kingdom Border Agency (UKBA) daarentegen, blijkt dat verzoeker wel degelijk in het bezit was van een Bengaals paspoort, dat als geboortedatum 11 december 1990 vermeldt, en dat hij met dit paspoort een visum heeft aangevraagd en verkregen voor het Verenigd Koninkrijk.

De Raad stelt vast dat verzoeker deze vaststelling van de commissaris-generaal in zijn verzoekschrift niet betwist; de manifest bedrieglijke verklaringen van verzoeker omtrent wezenlijke gegevens als zijn geboortedatum en het al dan niet in het bezit zijn van identiteitsdocumenten, ondermijnen inderdaad zijn geloofwaardigheid.

De Raad stelt vast dat verzoeker ook geen verweer voert tegen het vermoeden van de commissaris-generaal dat verzoeker met een geldig paspoort en visum zijn land van herkomst heeft verlaten.

In de beslissing wordt dienaangaande gemotiveerd: *"In het licht van de vaststellingen omtrent uw verzwezen visum(aanvraag) kunnen er ook de nodige vraagtekens worden geplaatst bij de door u uiteengezette reisweg van Bangladesh naar België en de daarbij gebruikte reisdocumenten, waardoor de geloofwaardigheid van de omstandigheden van uw vertrek uit Bangladesh en van uw asielrelaas verder wordt ondermijnd. Men kan er immers redelijkerwijze van uit gaan dat u gebruik heeft gemaakt van dit paspoort en uw visum om uw land van herkomst te verlaten. Uw visum is immers geldig tot 30 juni 2013 en uw paspoort is geldig tot 25 juli 2014 (zie document 1, blauwe map). U heeft op 24 oktober*

2011 een asielaanvraag ingediend in België. Uw verklaring dat u een vals paspoort gebruikte op naam van M. R., lijkt dan ook ongeloofwaardig (zie verklaring "DVZ" punt 3 en 34). Dat er sterke vermoedens zijn dat u met een geldig paspoort en visum uw land van herkomst heeft verlaten, strookt niet met uw verklaring dat de Bengaalse overheden naar u op zoek zouden zijn."

De Raad deelt het vermoeden van de commissaris-generaal.

Voor het overige stelt de Raad vast dat verzoeker zich in onderhavig verzoekschrift beperkt tot een theoretische uiteenzetting over de motiveringsplicht en het Vluchtelingenverdrag, en het tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal.

Dergelijk verweer vermag de motivering van de bestreden beslissing niet te ontcrachten.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, hij beperkt zich daarentegen tot een theoretische uiteenzetting over de subsidiaire beschermingsstatus.

De Raad beschikt evenmin over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.7. Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. De beslissing bevat gedetailleerde overwegingen die deze afdoende motiveren.

2.8. In zoverre verzoeker met de omschrijving in zijn verzoekschrift (zie p. 7) "*de bestreden beslissing teniet te doen*" om vernietiging van de beslissing vraagt, antwoordt de Raad dat, uit wat voorafgaat, is gebleken dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet.

De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier april tweeduizend dertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE